

HEATED RIVALRY

ΚΑΥΤΗ ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ

RACHEL REID

ΚΑΠΑΡΙΣΜΟΣ

HEATED RIVALRY

Το βιβλίο
που έγινε
τηλεοπτική
σειρά!

Αφιερωμένο στον Ματ, το άλλο μου μισό

Το βιβλίο περιέχει ερωτικές σκηνές και τολμηρό λεξιλόγιο.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καυτοί αντίπαλοι	9
Το δείπνο με τον Χέιντεν	411

ΚΑΥΤΟΙ ΑΝΤΙΠΑΛΟΙ

Πρόλογος

Οκτώβριος 2016 – Μόντρεαλ

Ο Σέιν Χόλαντερ έβραζε μέσα του από θυμό. Πάλευε να μη χάσει την ψυχραιμία του.

Είχε υποφέρει δύο περιόδους και δώδεκα λεπτά ενός από τους πιο απογοητευτικούς αγώνες χόκεϊ της καριέρας του. Έπαιζαν στην έδρα τους, οι Montreal Voyageurs κόντρα στους αιώνιους αντιπάλους τους, τους Boston Bears, και η νίκη θα 'πρεπε να ήταν δική τους και μάλιστα θριαμβευτική. Όμως το παιχνίδι είχε εξελιχθεί σε παταγώδη ταπείνωση. Έχαναν 4-1 από τους Bears, οκτώ λεπτά πριν από τη λήξη. Ο Σέιν είχε τουλάχιστον πέντε καλές ευκαιρίες να σκοράρει. Και τις είχε χάσει και τις πέντε. Η ομάδα είχε κάνει μοιραία λάθη, που δεν έμειναν ανεκμετάλλευτα από τους Boston Bears.

Ειδικά ένας παίκτης των αντιπάλων άρπαξε όλες τις ευκαιρίες που του δόθηκαν. Ο πιο μισητός άντρας σε ολόκληρο το Μόντρεαλ: ο Τλια Ρόζανοφ. Σχεδόν ένας αιώνας σκληρού ανταγωνισμού ανάμεσα στις δύο κορυφαίες ομάδες του επαγγελματικού χόκεϊ είχε συμπυκνωθεί τις τελευταίες έξι αγωνιστικές περιόδους στα πρόσωπα των Χόλαντερ και Ρόζανοφ και στη μεταξύ τους κόντρα. Η έχθρα τους δεν κρυβόταν ούτε από τους οπαδούς στις φτηνές θέσεις των τελευταίων, πίσω κερκίδων.

Ο Χόλαντερ έσκυψε και ήρθε πρόσωπο με πρόσωπο με τον Ρόζανοφ για το φέις-οφ. Ο διαιτητής θα έριχνε το πακ, μετά το δεύτερο τέρμα που πέτυχε ο Ρώσος στο παιχνίδι.¹

«Καλοπερνάτε, ε;» είπε ο Ρόζανοφ χαρωπά. Τα μελιά μάτια του πετούσαν σπίθες όπως κάθε φορά που γινόταν εριστικός.

«Άντε γαμήσου», μούγκρισε ο Χόλαντερ.

«Προλαβαίνω να καρφώσω ένα τρίτο». Οι λέξεις έβγαιναν πνιχτές λόγω του προστατευτικού των δοντιών και της βαριάς προφοράς του, αλλά ο Ρώσος το διασκεδάζε. «Να το βάλω τώρα αμέσως ή να περιμένω τα τελευταία λεπτά για να έχει σασπένς, τι λες;»

Ο Χόλαντερ έσφιξε τα δόντια και δεν απάντησε.

«Πάψε, Ρόζανοφ», είπε ο διαιτητής. «Τελευταία προειδοποίηση».

Ο Ρόζανοφ σταμάτησε να μιλά, αλλά βρήκε έναν άλλο, πιο αποτελεσματικό τρόπο για να τσαντίσει τον Χόλαντερ: Του έκλεισε το μάτι.

Και κέρδισε το φέις-οφ.

«Μαλακία!» Ο Ζαν-Ζακ Μπουαζιό, ο τεράστιος Καναδο-Αϊτινός αμυντικός των Voyageurs, εκσφενδόνισε το μπαστούνι του στον τοίχο των αποδυτηρίων.

«Κόφ' το, Τζέι Τζέι», του είπε ο Σέιν, αλλά ξεψυχοσμένα. Δεν είχε καμία διάθεση για τσακωμούς και διαφωνίες. Και για

¹ Σ.τ.Μ.: Το χόκεϊ επί πάγου παίζεται μεταξύ δύο ομάδων των έξι παικτών (δύο στην άμυνα, τρεις στην επίθεση και τερματοφύλακας). Ο αγώνας διαρκεί για τρεις περιόδους των 20 λεπτών η καθεμία. Πακ είναι ο δίσκος από καουτσούκ, η «μπάλα» του αθλήματος, που χτυπιέται με το μπαστούνι. Η έναρξη του αγώνα (καθώς και η επανέναρξή του έπειτα από κάθε διακοπή) γίνεται με το φέις-οφ (face-off, σύγκρουση), όπου δύο παίκτες μονομαχούν διεκδικώντας το πακ το οποίο ρίχνει ανάμεσά τους ο διαιτητής.

να το καταστήσει σαφές, σωριάστηκε εξαντλημένος στον πάγκο των αποδυτηρίων.

Ο Χέιντεν Πάικ, αριστερός επιθετικός, ήρθε και κάθισε δίπλα του, όπως πάντα. «Είσαι εντάξει;» τον ρώτησε ήρεμα.

«Εντάξει», είπε ξερά ο Σέιν. Έγειρε πίσω το κεφάλι του ν' ακουμπήσει στον δροσερό τοίχο κι έκλεισε τα μάτια του.

Το επίθετο «ενθουσιώδεις» ήταν λίγο για να περιγράψει το πάθος των οπαδών της ομάδας. Όλη η πόλη του Μόντρεαλ λάτρευε κυριολεκτικά τους Voyageurs. Το γήπεδό τους ήταν από τις πιο δύσκολες έδρες για τους αντιπάλους, επειδή καλούνταν να αντιμετωπίσουν όχι μόνο μια από τις κορυφαίες ομάδες του Καναδά, αλλά και τους πιο παθιασμένους οπαδούς της λίγκας. Όσο θορυβώδεις ήταν στην εμφύχωση της αγαπημένης τους ομάδας, άλλο τόσο δεν έκρυβαν και την απογοήτευσή τους στις αποτυχίες.

Όταν ήταν πραγματικά συντετριμμένοι, όπως απόψε, έμεναν σχεδόν σιωπηλοί. Αυτή η σιωπή ήταν ό,τι χειρότερο για τον Σέιν.

«Ξέρεις τι θα μου άρεσε τώρα;» είπε ο Χέιντεν. «Έχεις δει την ταινία *Κάθαρση*, όπου μπορείς να παραβείς όλους τους νόμους χωρίς συνέπειες για μια νύχτα;»

«Ακουστά την έχω», είπε ο Σέιν.

«Ε, λοιπόν, φίλε, αν ίσχυε στην πραγματικότητα, άνετα θα δολοφονούσα τώρα τον Ρόζανοφ».

Ο Σέιν γέλασε. Θα ένιωθε κι ο ίδιος μια κάποια ικανοποίηση αν μπορούσε να οβήσει την αλαζονεία από το πρόσωπο του Ρώσου με τις γροθιές του.

Ο προπονητής τους μπήκε στα αποδυτήρια και εξέφρασε μάλλον ήπια την απογοήτευσή του. Ήταν ακόμα η αρχή της σεζόν –αυτός ήταν ο πρώτος αγώνας τους κόντρα στην Βοστόνη– και μέχρι τώρα είχαν παίξει καλά στα περισσότερα ματς. Έγινε μια στραβή, έκαναν λάθη. Δεν θα τα επαναλάμβαναν. Θα προχωρούσαν.

Τώρα σειρά είχαν οι δημοσιογράφοι. Ο Σέιν θα προτιμούσε να εμφανιζόταν μπροστά του μια αγέλη με πεινασμένους λύκους, όμως ήξερε πως δεν μπορούσε να αποφύγει τους ρεπόρτερ. Πάντα ήθελαν να μιλήσουν ειδικά σ' αυτόν, μετά το τέλος κάθε αγώνα, και ιδίως εκείνων όπου είχε αντιμετωπίσει τον Ρόζανοφ.

Έβγαλε το ιδρωμένο μπλουζάκι του για να φανεί το φανελάκι της CCM, του βασικού χορηγού του, και στάθηκε μπροστά στο ημικύκλιο από κάμερες, φώτα και μικρόφωνα που σχηματίστηκε γύρω του.

«Γεια σας, παιδιά», είπε κουρασμένα.

Του έκαναν τις βαρετές ερωτήσεις τους και έδωσε τις βαρετές απαντήσεις του. Τι μπορούσε να τους πει; Είχαν χάσει. Σε κάθε αγώνα χόκει μία ομάδα έβγαινε ηττημένη· δυστυχώς, αυτή τη φορά ήταν η δική του.

«Θέλεις να μάθεις τι δήλωσε ο Ρόζανοφ για σένα;» τον ρώτησε κεφάτα ένας δημοσιογράφος.

«Φαντάζομαι, ήταν ευγενέστατος, όπως πάντα».

«Είπε ότι πολύ θα ήθελε να έπαιζες απόψε».

Οι ρεπόρτερ έμειναν αμίλητοι. Περίμεναν την απάντησή του.

Ο Σέιν κάγχασε και κούνησε το κεφάλι του. «Σε τρεις εβδομάδες παίζουμε στη Βοστώνη. Πείτε του ότι *εκεί* θα ευχηθεί να μην έπαιζα».

Οι δημοσιογράφοι ξέσπασαν σε γέλια, ικανοποιημένοι που είχαν εξασφαλίσει πιασάρικες ατάκες και από τους δυο αντιπάλους.

Μία ώρα αργότερα –αφού είχε πλυθεί, ντυθεί και μείνει επιτέλους μόνος– ο Σέιν πήρε το αυτοκίνητό του για να γυρίσει σπίτι. Όχι όμως στο ρετιρέ του στο Γουέστμαουντ, αλλά σε ένα *σπίτι* που δεν το ήξερε κανείς.

Ο Σέιν περνούσε μόνο λίγες νύχτες τον χρόνο στο διαμέρισμα της συνοικίας Πλατό. Τις νύχτες που ήθελε να είναι σίγουρος ότι δεν κινδύνευε η ιδιωτικότητά του.

Πάρκαρε στο μικρό πάρκινγκ πίσω από το τριώροφο κτίριο και μπήκε από την πίσω πόρτα. Ανέβηκε γρήγορα τα σκαλιά μέχρι το τελευταίο πάτωμα. Ήξερε πως οι υπόλοιποι όροφοι ήταν άδειοι, γιατί του ανήκαν επίσης. Το ισόγειο ήταν νοικιασμένο σ' ένα πολυτελές κατάστημα με είδη κουζίνας, που είχε κλείσει εδώ και ώρες.

Το διαμέρισμα του τελευταίου ορόφου ήταν ένα σκηνικό στημένο από διακοσμητές για να προσελκύσει αγοραστές. Ήταν το λειτουργικό δείγμα, το δέλεαρ για να πουληθούν τόσο αυτό όσο και το αποκάτω διαμέρισμα. Αν ο Σέιν αποφάσιζε ποτέ να τα πουλήσει. Πράγμα που θα έκανε σίγουρα, έλεγε στον εαυτό του. Σύντομα.

Επί τρία χρόνια επαναλάμβανε στον εαυτό του ότι θα το πουλούσε. Μα δεν το έκανε.

Πήγε στο ψυγείο με την επένδυση από ανοξειδωτο ατσάλι και πήρε ένα μπουκάλι μπίρα – μόνο πέντε μπίρες υπήρχαν μέσα στο πεντακάθαρο σαν καινούριο ψυγείο. Την άνοιξε και κάθισε στον μαύρο δερμάτινο καναπέ του καθιστικού.

Κάθισε σιωπηλός, προσπαθώντας να αγνοήσει το σφιγμένο του στομάχι. Τις νύχτες σαν αυτή, το στομάχι του σφιγγόταν πάντα. Ήπιε την μπίρα του γρήγορα, ελπίζοντας ότι το αλκοόλ θα μούδιαζε την απογοήτευση που ένιωθε για τον εαυτό του. Την αποστροφή για την ίδια του την αδυναμία. Ήθελε να τη ναρκώσει, γιατί ήξερε πως δεν θα έκανε τίποτα για να τη διορθώσει. Εδώ και έξι χρόνια δεν είχε μπορέσει να τη νικήσει.

Σαράντα λεπτά αργότερα, χτύπησε η πόρτα. Ο Σέιν είχε σχεδόν πείσει τον εαυτό του ότι έπρεπε να φύγει. Να βάλει ένα τέλος σ' αυτή την ανοησία. Όμως, φυσικά, δεν είχε πάει πουθενά. Ακόμη κι αν το χτύπημα στην πόρτα είχε ακουστεί έπειτα από ώρες, ο Σέιν θα ήταν ακόμα εκεί, στον καναπέ, και θα το περίμενε.

Άνοιξε την πόρτα. «Γιατί άργησες τόσο πολύ, ρε γαμώτο;» ρώτησε ενοχλημένος.

«Το γιορτάσαμε. Η νύχτα της μεγάλης νίκης, ξέρεις τώρα».

Ο Σέιν έκανε στην άκρη για να αφήσει τον ψηλό Ρώσο με το αυτάρεσκο χαμόγελο να μπει στο διαμέρισμα.

«Έφυγα όσο πιο γρήγορα μπορούσα», είπε ο Ρόζανοφ. Ο τόνος του τώρα μαλάκωσε, δεν ήταν τόσο περιπαικτικός. «Δεν θέλουμε να τραβάμε την προσοχή, έτσι δεν είναι;»

«Έτσι—»

Και αυτή ήταν η τελευταία λέξη που πρόλαβε να πει ο Σέιν προτού τα χείλια του Ρόζανοφ του κλείσουν το στόμα.

Ο Σέιν άρπαξε και με τα δυο του χέρια το δερμάτινο μπουφάν του Ρώσου και τον τράβηξε πιο κοντά του, καθώς τον φιλούσε ξέπνοος. «Πόσο χρόνο έχεις;» τον ρώτησε γρήγορα όταν ξεκόλλησαν τα χείλη τους για να πάρουν ανάσα.

«Δύο ώρες, το πολύ».

«Γαμώτο». Ο Σέιν φίλησε πάλι τον Ρόζανοφ, άγρια, απελπισμένα. Θεέ μου, πόσο το είχε ανάγκη... αυτό το απαίσιο, γαμημένο, μπερδεμένο πράγμα.

«Έχεις γεύση μπίρας», είπε ο Ρόζανοφ.

«Κι εσύ αυτή τη χάλια γεύση τσίχλας».

«Ναι, αλλά έτσι δεν καπνίζω!»

«Σκάσε».

Με τα σώματά τους ένα κουβάρι, έφτασαν στην κρεβατοκάμαρα. Ο Σέιν κόλλησε τον Ρόζανοφ στον τοίχο και συνέχισε να τον φιλάει. Ένωσε το γνώριμο γλίστρημα της γλώσσας του αντιπάλου του μέσα στο στόμα του, διέτρεξε με τη δική του γλώσσα τα δόντια του Ρόζανοφ, που είχαν φτιαχτεί και αντικατασταθεί άγνωστο πόσες φορές.

Ήθελε πολλά απόψε, όμως δεν είχαν χρόνο για όλα. Ο Ρόζανοφ τον έσπρωξε να ξαπλώσει στο κρεβάτι· ο Σέιν τον κοιτούσε όσο ο Ρώσος πετούσε το μπουφάν του στο πάτωμα και έβγαζε το μπλουζάκι του. Μια χρυσή αλυσίδα κρεμόταν στραβά στον λαιμό του, ο γυαλιστερός σταυρός είχε σταθεί στην αριστερή του κλείδα, ακριβώς πάνω από το περιβόητο

(και γελοίο) τατουάζ στο στήθος του, της αρκούδας που βρυχάται («Για τη Ρωσία! Το είχα χτυπήσει πολύ πριν έρθω στους Bears²!»). Ο Σέιν θα τον κοροΐδευε γι' αυτό αργότερα. Τώρα το μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν να τον κοιτάζει να γδύνεται, συνειδητοποιώντας –με κάποια καθυστέρηση– ότι το ίδιο θα έπρεπε να κάνει κι ο ίδιος.

Σε λίγο ήταν και οι δυο ολόγυμνοι. Ο Ρόζανοφ έπεσε πάνω στον Σέιν, άρχισε να τον φιλά, το χέρι του κατηφόρισε για να αρπάξει την ήδη αβάσταχτη στύση του Σέιν. Αυτός τεντώθηκε σαν τόξο στο άγγιγμα, έβγαζε μικρά, άναρθρα, απελπισμένα βογκητά.

«Μην ανησυχείς, Χόλαντερ», του είπε ο Ρόζανοφ, ενώ τα χείλη του χάιδευαν το αυτί του Σέιν. «Θα σε γαμήσω όπως σου αρέσει, ναι;»

«Ναι», αναστέναξε ο Σέιν, με ανακούφιση μαζί και ντροπή.

Ο Ρόζανοφ έσυρε το σώμα του πάνω στον Σέιν, κατέβαινε όλο και πιο χαμηλά, φιλώντας τον, ρουφώντας τον, γλείφοντάς τον, μέχρι που έφτασε στον πούτσο του. Δεν ήθελε να τον παιδέψει άλλο, τον πήρε αμέσως στο στόμα του, και ο Σέιν ένιωσε ευγνώμων που ήταν ολομόναχοι στο κτίριο, γιατί τώρα τα βογκητά του αντηχούσαν σε όλο το δωμάτιο.

Ανασηκώθηκε στους αγκώνες του για να βλέπει. Ένα κομμάτι του εαυτού του ήθελε να ξαπλώσει πάλι πίσω, να κλείσει τα μάτια του και να φανταστεί πως ήταν οποιοσδήποτε άλλος, και όχι ο Έλια Ρόζανοφ, εκείνος που του χάριζε αυτή την ηδονή. Όμως ένα άλλο κομμάτι του, το μεγαλύτερο, ήθελε να βλέπει *ακριβώς* ποιος ήταν – και μόνο αυτόν.

Ο Ρόζανοφ ήταν εντυπωσιακός άντρας. Ανοιχτόχρωμες καστανές μπουκλες έπεφταν ατίθασες πάνω από τα σκούρα πυκνά φρύδια του, ως τα παιχνιδιάρικα μελιά του μάτια. Κο-

² Σ.τ.Μ.: Boston Bears: οι Αρκούδες της Βοστώνης. Montreal Voyageurs: οι Ταξιδιώτες του Μόντρεαλ.

ντά γένια κάλυπταν το δυνατό σαγόνι και το θεληματικό πηγούνι του με το λακκάκι. Το χαμόγελό του ήταν λοξό και ωχελικό, τα δόντια του αφύσικα λευκά, τα περισσότερα από πορσελάνη.

Η μύτη του ήταν στραβή, σπασμένη πολλές φορές στο παρελθόν, κι όμως τον έκανε ακόμα πιο γοητευτικό. Και για Ρώσος που ζούσε στη Βοστώνη, είχε επιδερμίδα πιο σταρένια και θερμή απ' όσο θα 'πρεπε, γαμώτο.

Ο Σέιν τον μισούσε. Όμως ο Ρόζανοφ ήξερε πολύ καλά πώς να τον περιποιείται με το στόμα του και, για κάποιον λόγο, ήταν πάντα πρόθυμος να τον καταβροχθίσει.

Κι *αυτό* το απεχθανόταν ο Σέιν, όμως έκανε τα πάντα για να το διαφυλάξει· και θα συνέχιζε, όσο ο Ρόζανοφ παρέμενε πρόθυμος. Με τη ζωή που ζούσαν, δεν ήταν εύκολο. Όταν το ξεκίνησαν πριν από επτά χρόνια, μάλλον δεν περίμεναν ότι οι ζωές τους και η περίφημη έχθρα τους θα έφταναν στο σημείο που ήταν σήμερα. Ίσως θα έπρεπε να είχαν βάλει ήδη ένα τέλος. Όμως, όσο λάθος κι αν ήταν, είχε γίνει κάτι οικείο πλέον. Κάτι με το οποίο ένιωθαν άνετα. Και, δεδομένων των συνθηκών, δεν μπορούσαν να ελπίζουν σε κάποια πιο ασφαλή διευθέτηση από αυτή στην οποία είχαν καταλήξει.

Αυτό ήταν όλο, τίποτε παραπάνω.

Ενώ το ικανό στόμα του Ρόζανοφ ανεβοκατέβαινε στον πούτσο του, ο Σέιν έβγαλε το λιπαντικό από το συρτάρι του κομοδίνου και το έσπρωξε προς τον Ρώσο. Ο Ρόζανοφ το πήρε χωρίς να σταματήσει αυτό που έκανε. Πασάλειψε τα δάχτυλα του για να ανοίξει τον Σέιν.

Αυτή η φάση του παιχνιδιού ήταν η λιγότερο αγαπημένη του Σέιν. Ένιωθε τόσο μα τόσο γαμημένα ευάλωτος. Ένιωθε αδύναμος και γελοίος κάθε φορά που βρίσκονταν οι δυο τους, όμως αισθανόταν πραγματικά αβοήθητος όταν τα δάχτυλα του Ρόζανοφ βυθίζονταν μέσα του. Γι' αυτό και η προετοιμασία κρατούσε συνήθως αρκετή ώρα.

Ο Ρόζανοφ, από την άλλη, κινούνταν με χαρακτηριστική άνεση. Ήταν καλός εραστής και το ήξερε. Με μια αργή κίνηση έβγαλε τον πούτσο του Σέιν από το στόμα του, δίνοντας ένα αποχαιρετιστήριο χτύπημα στη βάλανο με τη γλώσσα του – κι ένα τίναγμα ηδονής διαπέρασε το σώμα του Σέιν. «Χαλάρωσε, ναι;» του είπε. «Δεν θα αργήσω πολύ, μόνο όσο πρέπει».

Ο Σέιν πήρε μια βαθιά εισπνοή και έβγαλε αργά τον αέρα από μέσα του. Σιχαινόταν αυτή τη φωνή όταν την άκουγε στο παγοδρόμιο, μισούσε τον αλαζονικό, χλευαστικό τόνο του Ρόζανοφ στις συνεντεύξεις. Όμως εδώ, σ' αυτό το κρεβάτι, ο τόνος του Ρώσου ήταν υπομονετικός και ευγενικός, η φωνή του απαλή και η βαριά προφορά του καθησυχαστική και απρόσμενα κομψή καθώς τύλιγε τις άχαρες αγγλικές λέξεις.

Ο Σέιν χαλάρωνε όσο ο Ρόζανοφ τον άνοιγε με τα δυνατά του δάχτυλα και τον φιλούσε στο εσωτερικό των μηρών. Όταν ήταν έτοιμος, ο Σέιν του έδωσε ένα προφυλακτικό χωρίς να πει λέξη, γύρισε μπρούμυτα και στηρίχτηκε στις παλάμες και στα γόνατά του. Δεν μπορούσε να τον κοιτάξει κατά πρόσωπο. Όχι απόψε. Όχι ύστερα από εκείνη την ταπεινωτική ήττα.

Ο Ρόζανοφ έδειξε να καταλαβαίνει. Μπήκε μέσα του προσεκτικά, δεν τον πήρε άγρια όπως είχε κάνει τόσες φορές στο παρελθόν. Ήταν αργός, φροντιστικός. Ο Σέιν ένιωσε τα μεγάλα χέρια του Ρόζανοφ στους γοφούς και στη μέση του, να τον κρατούν σταθερό καθώς πίεζε και βυθιζόταν μέσα του. Ένωσε τους αντίχειρες του Ρόζανοφ να χαιδεύουν απαλά τον κόκκυγά του.

«Ορίστε. Αυτό ήθελες, ναι;»

«Ναι». Αυτό ακριβώς ήθελε ο Σέιν. Αυτό ήθελε συνεχώς και πάντα.

Ο Ρόζανοφ άρχισε να κινείται και ο Σέιν ξεφώνισε. Ποτέ δεν του έπαιρνε πολύ να παραδοθεί και ν' αρχίσει να βογκά, να βαριανασαίνει, να ζητά κι άλλο.

Η θρυλική ερωτική ιστορία δύο αντιπάλων
στον ανταγωνιστικό κόσμο του επαγγελματικού χόκεϊ,
από τη συγγραφέα μπεστ σέλερ των *New York Times* και
USA Today, Ρέιτσελ Ριντ, βάζει φωτιά στον πάγο!

Τίποτα δεν μπορεί να αποσπάσει τον επαγγελματία παίκτη του χόκεϊ Σέιν Χόλαντερ από το παιχνίδι.

Είναι πλέον αρχηγός της ομάδας των Montreal Voyageurs και δεν θα αφήσει τίποτα να το υπονομεύσει αυτό - ειδικά τον πιο μισητό και... καυτό αντίπαλό του.

Αρχηγός των Boston Bears, ο Ίλια Ρόζανοφ είναι το άκρως αντίθετο του Σέιν. Ταλαντούχος και αλαζόνας στον ίδιο βαθμό, ο αυτοαποκαλούμενος βασιλιάς του πάγου είναι ανίκητος παίκτης - για όλους εκτός από τον Σέιν. Επίσημα είναι εχθροί. Μακριά από τα φώτα της δημοσιότητας, δεν αντέχουν ο ένας μακριά από τον άλλον.

Αυτό που ξεκίνησε ως φάση της μιας βραδιάς έχει εξελιχθεί σε ένα μυστικό που πασχίζουν να μη φανερωθεί. Αν αποκαλυφθεί η αλήθεια, θα καταστραφούν και οι δυο. Τα μυστικά όμως δεν μένουν κρυφά για πολύ...

 ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ
www.klidarithmos.gr

ISBN 978-960-645-867-5

9 789606 458675